

Arrest

nr. 224 803 van 12 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 december 2015 België is binnengekomen, diende op 7 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 12 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 januari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 07/01/2015
Overdracht CGVS: 16/02/2016*

Op 7 september 2017 werd u een eerste keer gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 9u15 tot 13u12. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Meester Vantieghem, was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor. Op 4 januari 2018 werd u een tweede keer gehoord door het CGVS van 09u10 tot 11u30. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat Meester De Brucker (vervanger van Meester Vantieghem), was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sultanpur (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U bent ongeveer vijftienvintig jaar oud.

In 1389 (=2010/2011) studeerde u af aan de middelbare school. U was vervolgens één jaar als landbouwer actief, waarna u zich ging inschrijven in de politieacademie op de 19de of 20ste van de zevende maand van 1391 (=10/11 oktober 2012). Na veertien weken opleiding, werd u gestationeerd in de provincie Kabul (district Guldara). Hier stond u iets meer dan drie jaar in voor de veiligheid van het district.

Op 25 of 26 hamal van het jaar 1394 (=14 of 15 april 2015) stond u in voor de controle van voertuigen aan een controlepost. In een vrachtwagen die u controleerde, zaten jongens van uw geboortedorp die u herkenden. Enkele dagen later werd u opgebeld door uw vader en wist die u te vertellen dat de moellah uit uw geboortedorp hem een brief had gegeven die van de Taliban zou zijn. De moellah had uw vader ook gezegd dat hij op de hoogte was van uw werkzaamheden, en had gezegd dat u hiermee diende te stoppen. U trachtte uw vader gerust te stellen, doch bleef hij u opbellen om te controleren of u ongedeerd was.

Een tweede brief kwam aan. Er werd geëist dat u stopte met uw werkzaamheden en dat u zich zou overgeven aan de Taliban. U en uw familie werden met de dood bedreigd. Verder stond in de brief dat ze u en uw vader zouden arresteren. U maande uw vader aan tot kalmte.

Een tijd later, in de maand sunbula (=augustus/september) werd uw vader door de Taliban ontvoerd. Hij werd na anderhalve maand à twee maanden vrijgelaten, nadat hij werd gemarteld. U bleef heel die tijd op uw werk in Guldara. Na de vrijlating van uw vader, aan het einde van de maand mizan (=oktober), besloot u het land te verlaten, wat u dan ook deed op de 9de of 10de dag van de achtste maand van 1394 (=31 oktober/1 november 2015).

Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland kwam u op 23 december 2015 in België aan. U vroeg asiel aan op 7 januari 2016.

Na uw aankomst in België, werd uw vader opnieuw ontvoerd door de Taliban. Zijn dode lichaam werd in een dorp in de omgeving van uw geboortedorp teruggevonden. Uw familie lichtte u hier pas enkele maanden later over in, omdat ze u niet ongerust wouden maken.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zullen vermoorden. Bovendien zal de Afghaanse overheid u arresteren, omdat u uw arbeidscontract eenzijdig verbrak.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw diploma van de middelbare school, een badge van bij de politie, een bankkaart, een attest van uw politieopleiding, een document in verband met uw toewijzing binnen de politiediensten, een document omtrent uw dienstwapen, twee dreigbrieven, foto's van uw overleden vader en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan uw beweerde problemen met de Taliban. Zo zijn er allereerst de weinig logische verklaringen die u hier omtrent aflegt. U stelt dat u reeds twee dreigbrieven ontving van de Taliban maar pas besloot het land te ontvluchten nadat ze uw vader ontvoerden en terug vrijgelaten zouden hebben (CGVS I, p.13). De eerste dreigbrief zou volgens u reeds in de maand saur

zijn gekomen (CGVS I, p.14). Dit komt overeen met de maand april of mei, wat aldus minstens een half jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou zijn geweest. Men kan nochtans verwachten dat u bij dergelijke bedreigingen sneller op de vlucht zou slaan. Dat u dit niet deed, relativeert uw ingeroepen vrees voor vervolging in ernstige mate. U verklaart dat de Taliban in de tweede dreigbrief expliciet verklaarden dat ze u en uw vader zouden ontvoeren en uw familie zouden elimineren (CGVS I, p.13). Opmerkelijk genoeg, besloten uw vader en de rest van de familie geen stappen te ondernemen om zichzelf in veiligheid te brengen. Ook na de beweerde ontvoering van uw vader zou uw familie niet op de vlucht zijn geslagen. Ook hier ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat uw vader het nodige doet zodat hij niet opnieuw zou ontvoerd worden, in het geval dit werkelijk zou zijn gebeurd.

Verder is het zeer eigenaardig dat de Taliban zouden besluiten om uw vader te ontvoeren uit wraak omdat u uw job niet stopzet, om hem dan weer vrij te laten zonder dat u ook effectief gehoor gaf aan hun eis. Integendeel, ze lieten hem volgens u na anderhalve maand à twee maanden gaan, zonder enige aanleiding (CGVS I, p.13). Dat ze uw vader dan nog een keer komen ontvoeren, hoewel u Afghanistan toen al had verlaten en uw job aldus wél had stopzet, is zeer merkwaardig. Deze weinig logische verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder. Dat uw familie bovendien maandenlang zou verzwegen hebben dat uw vader zou zijn vermoord, zoals u verklaart, is al even bevreemdend (CGVS I, p.8). Uw verklaring als zouden ze twee à drie maanden gewacht hebben om u in te lichten omdat u op reis was (CGVS I, p.8), raakt kant noch wal.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door enkele belangrijke tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen. Zo spreekt u zich vooreerst op enkele punten tegen wat betreft de beweerde moord op uw vader. Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaart u dat uw vader vijftien à twintig dagen door de Taliban werd vastgehouden, vooraleer zijn dode lichaam werd teruggevonden (CGVS I, p. 9). Tijdens uw tweede gehoor wordt u dezelfde vraag gesteld, en antwoordt u dit keer twee à vier dagen (CGVS II, p.4). Dat u er nu eenmaal niet bij was, vormt geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid (CGVS II, p.4). Men kan immers wel verwachten dat u de tijdsperiode tussen de beweerde ontvoering en moord op uw vader wel degelijk kent. Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat zijn dode lichaam werd teruggevonden in het dorp Kakrak (CGVS I, p.9). Dat u tijdens uw tweede gehoor verklaart dat zijn lichaam werd gevonden in het dorp Khairabad, leidt tot de vaststelling dat u zichzelf opnieuw tegenspreekt (CGVS II, p.4).

Waar u bovendien tijdens uw gehoor bij het CGVS spreekt over twee dreigbrieven die zouden zijn aangekomen (CGVS I, p.13), sprak u tijdens uw gehoor bij de DVZ slechts over één dreigbrief (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u bij de DVZ ook melding maakte van twee dreigbrieven (CGVS I, p.14). Dit lijkt weinig waarschijnlijk, gezien in deze vragenlijst letterlijk staat vermeld dat u een dreigbrief ontving en dat u verder in dit gehoor geen melding maakt van een tweede dreigbrief (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U liet daarnaast ook onvermeld dat uw vader zou ontvoerd zijn geweest. Opnieuw beweert u hier wel melding van te hebben gemaakt (CGVS I, p.17). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat een ambtenaar van de DVZ dergelijk belangrijke informatie zou achterhouden en niet opnemen in uw verklaringen. Verder is het opvallend dat u bij de DVZ geen antwoord kon bieden op de vraag wat de inhoud van de dreigbrief was (vragenlijst, vraag 3.5). Gezien u verklaart dat het afleveren van de dreigbrief de reden was voor uw vertrek uit Afghanistan, kan men verwachten dat u toen wel op de hoogte was van de inhoud van deze brief. Dergelijke vaststellingen doen concluderen dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de problemen die u verklaart te hebben gehad met de Taliban.

Ook uw vrees om door de overheid vervolgd te worden voor desertie (CGVS II, p.11 & 12), blijkt weinig aannemelijk. Vooreerst verklaart u zelf dat ze u louter zouden arresteren en een geldboete zullen geven (CGVS II, p.11 & 12). Hier dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming niet kan ingeroepen worden om een geldboete te ontwijken. Bovendien blijkt dat de Afghaanse overheid zich geenszins bezig houdt met het vervolgen van deserteurs. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan uw administratief dossier, dat desertie bij de Afghaanse veiligheidsdiensten niet alleen schering en inslag is, maar dat soldaten na desertie bovendien probleemloos hun functies kunnen heropnemen. Hoewel dit laatste betrekking heeft op werknemers van het Afghaanse leger, is er geen enkele aanwijzing die er op wijst dat dit voor werknemers van de politie anders zou zijn. Een andere bron stelt dat in 2015 alleen al maar liefst 36000 politiemensen het voor bekeken hielden. U brengt overigens geen enkel document aan waaruit zou blijken dat de Afghaanse autoriteiten juridische stappen tegen u zouden hebben gezet.

Tot slot kan nog worden gewezen op het lage profiel van de werkzaamheden die u als politieman zou hebben uitgeoefend. U verklaart dat u steeds actief was in het district Guldara van de provincie Kabul. De

rang die u bij uw vertrek had, was tevens de rang waarmee u voor de politie bent begonnen werken: die van 'derde saterman'.

Dit is volgens uzelf de laagste rang buiten dan die van soldaat, die geen rang heeft (CGVS II, p.6). Dat de Taliban in Surkh Rod dusdanig zouden investeren in het vervolgen van een politiemans in de provincie Kabul met dergelijk laag profiel, is weinig aannemelijk.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees voor de Taliban en voor de Afghaanse autoriteiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara, uw diploma, uw badge, een bankkaart, een attest van uw politieopleiding, een document in verband met uw toewijzing aan de regio Guldara, een document in verband met uw dienstwapen, bevestigen uw identiteit en het werk dat u deed, elementen die in deze beslissing niet worden betwist. Wat betreft de twee dreigbrieven die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Daarnaast legt u foto's neer waarop uw vermoorde vader zou te zien zijn. Deze foto's leveren geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die er op te zien is, noch wordt hiermee aangetoond dat deze persoon door de Taliban om het leven zou zijn gebracht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het

gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's.

Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers

zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en Dari (CGVS II, p.15), de twee talen die gangbaar zijn in deze stad. Ook bent u naar Afghaanse maatstaven bovengemiddeld geschoold, u verklaart uw middelbare onderwijs te hebben afgemaakt (CGVS II, p.13). Daarenboven lijkt het dat u kan terugvallen op uw schoonbroer, waarvan u verklaart dat hij "rijk" is (CGVS II, p.8). Gezien hij u hielp door middel van het opsturen van documenten, kan men aannemen dat hij u de nodige financiële ondersteuning biedt bij een hervestiging in Jalalabad. Daarnaast blijkt uit zijn facebookprofiel, dat hij over een aanzienlijk netwerk in de stad Jalalabad beschikt (zie administratief dossier). Men kan er dus vanuit gaan dat hij u de nodige ondersteuning biedt. Uit de vriendenlijsten van uw eigen facebookprofielen blijkt bovendien dat ook u een niet gering aantal mensen zou kennen die zich in Jalalabad zouden gevestigd hebben of er zijn geboren (zie administratief dossier). Verder blijkt u Jalalabad goed te kennen. Zo weet u wijken, straten, bazaars en ziekenhuizen te benoemen (CGVS II, p.14 & 15). Dat u dit allemaal kent, is omdat u naar eigen zeggen vroeger vaak naar de stad ging om er inkopen te doen (CGVS II, p.14). Dat u een dergelijke kennis van deze stad hebt, lijkt een hervestiging alleen maar te faciliteren.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, herhaalde u uw vrees voor de Taliban en de overheid (CGVS II, p.11 & 12). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben en brengt uw desertie geen vrees tot vervolging met zich mee. Deze argumenten kunnen aldus niet als een belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst worden beschouwd. U haalde verder geen redenen aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker zet uiteen als volgt:

“Schending artikel 48/3 en 48/4 Vw in samenlezing met artikel 48/5 par 3 lid 2 Vw en artikel 48/7 Vw en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 17 lid 1 en artikel 27 van het KB 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het CGVS en artikel 3 EVRM

Verzoeker zal eerst de motieven weerleggen waarop het CGVS zich baseert om de internationale bescherming te ontzeggen aan verzoeker en daarna zal verzoeker de motieven aanreiken waarom hij wel recht heeft op internationale bescherming.

A: Weerlegging motieven CGVS

1. Weinig logische verklaring: pas gevlucht na de ontvoering en vrijlating van vader

Het CGVS stelt dat verzoeker onlogische verklaring aflegt. Het CGVS stelt dat hij reeds 2 dreigbrieven ontving van de Taliban maar pas besloot het land te ontvluchten nadat ze zijn vader ontvoerden en hem terug vrijgelaten hebben. De eerste dreigbrief kwam in april / mei en zodoende heeft verzoeker maar liefst 6 maanden gewacht om te vluchten. Het CGVS leidt hieruit af dat de vrees aldus niet echt ernstig is. Verzoeker antwoordt daar het volgende op. De eerste brief kwam in de maand Saur. Verzoeker wilde echter zeker zijn dat het een echte brief was van de Taliban. Nadat verzoeker een tweede brief ontving wist hij zeker dat het menens was en nadat zijn vader werd ontvoerd zag verzoeker inderdaad dat hij een probleem had dat hij moest vrezen.

Het toch wel degelijk logisch dat verzoeker eerst wat de kat uit de bouw kijkt en niet onmiddellijk op de vlucht slaat. Mocht hij dit doen dan stelt het CGVS dat zijn vrees enkel en alleen hypothetisch zou zijn. Het is pas dat zijn vader gevaar liep dat hij inderdaad geen keuze meer had dan zijn werk neer te leggen en derhalve het land te ontvluchten. De Taliban wilde o.a. dat hij stopte met werken en hij heeft deze voorwaarde vervuld. Doch hij heeft niet alle andere voorwaarden vervuld (zie infra). Dit motief kan niet weerhouden worden.

2. Ondanks het feit dat de familie bedreigd werd bleven ze wonen in het huis

Het CGVS begrijpt blijkbaar niet hoe het mogelijk is dat zijn familie geen stappen heeft ondernomen om zich zelf in veiligheid te brengen nu de tweede dreigbrief duidelijk vermeldde dat ze de familie zouden elimineren.

Blijkbaar gaat het CGVS dat het vluchten, ook in eigen land, heel simpel is dat de familie gewoonweg kan vertrekken en alles kan achterlaten. Echter een vertrek is niet zo simpel. Waar dient de familie van verzoeker naar toe te gaan? Naar andere familieleden? Zullen de andere familieleden willen helpen? Vanwaar dient het geld te komen om te vluchten?

Verzoeker verdiende met zijn werk bij de politie +/- 11.800 Afghani wat neer komt op een 130 a 140 dollar. Met dit geld en de inkomsten van het land werd de familie onderhouden en kan de familie min of meer

overleven. Als verzoeker vertrokken was viel deze 11.800 Afghani weg. Dus veel centen waren er niet meer om elders te overleven.

Bovendien zal niemand van de familie hen willen helpen. De familieleden weten dat zij geïsoleerd worden door de Taliban. Dus indien familieleden of vrienden hen zouden helpen dan brengen deze vrienden of familieleden zich zelf in gevaar. Ook de grote stad Jallalabad enkele tientallen kilometers verder biedt geen soelaas. Jallalabad is nu ook niet echt een groot stad en de Taliban is overal, dus ook daar kan de familie zich niet verstoppen.

Als laatste punt waren de financiële reserves uitgeput ter betaling van de reis van verzoeker.

Het CGVS bekijkt niet het volledige plaatje waardoor ze stelt dat dit onlogische verklaringen zouden zijn. Geen geld onmogelijkheid te vluchten, geïsoleerd door Taliban, Taliban is overal en anderen zullen hen niet willen helpen omdat ze zich zelf dan in gevaar brengen.

Dit motief kan aldus niet weerhouden worden.

3. De moord op vader nadat verzoeker vertrokken was

Het CGVS vindt het vreemd dat de Taliban eerste zijn vader ontvoeren om hem daarna vrij te laten en nadat verzoeker zijn werk had gestopt omdat hij naar het buitenland is gegaan zijn vader nog een keer ontvoeren en hem vermoorden.

Verzoeker heeft echter verklaard (zie pag 4/17 tweede verhoor) dat verzoekers vader de eerste keer werd ontvoerd en opnieuw vrijgelaten werd onder voorwaarden door bemiddeling tussen de ouderen van het dorp. Vader werd aldus vrijgelaten om druk te zetten dat verzoeker wapens e.d.m. zou geen aan hen. Een eerste voorwaarde is dat hij zijn werk voor de politie zou stoppen maar een andere voorwaarde was dat hij wapens en rangervoertuigen ter beschikking zou stellen van de Taliban. Verzoeker heeft slechts 1 voorwaarde vervuld namelijk stoppen met werken maar heeft geen wapens en rangervoertuigen ter beschikking gesteld van de Taliban.

Dus gezien verzoeker niet alle voorwaarden had vervuld heeft de Taliban zijn vader opnieuw ontvoerd en uiteindelijk vermoord.

Dit motief van het CGVS is aldus niet dienstig.

4. Het verzwijgen van de moord op vader door de familie

Het CGVS vindt het vreemd dat zijn schoonbroer hem niet vertelde dat zijn vader was vermoord. Nu verzoeker was eerst geplaatst in Knesselare en ontving aldaar 7 Euro per week. Hieruit volgt dat verzoeker onmogelijk iedere dag kan bellen naar zijn familie. Bellen (ook met een kaart) kost geld. Het is een gebruik o.a. Afghanistan dat men niet vlug droevige zaken zal meedelen aan de persoon die in het buitenland is. Dit komt tevens voor in alle Aziatische landen dat droevige zaken niet worden verhaald aan de diaspora zodat deze niet ongelukkig in droevig zou zijn. Na drie maanden had de familie het nog niet gezegd aan verzoeker.

Doch op een dag belt verzoeker en zijn kleine broer van 7 jaar neemt de telefoon op. Het is die kleine broer van verzoeker die dan heeft gezegd dat vader er niet meer was toen verzoeker vroeg hoe het met vader ging. Ondanks het feit dat de kleine broer het had gezegd dat vader vermoord is geworden bleef de schoonbroer in eerste instantie nog volhouden dat vader niet dood was. Gezien verzoeker bleef aandringen heeft de schoonbroer toegegeven dat vader vermoord is geworden door de Taliban.

Dat het CGVS dit bevreemdend vindt dat een overlijden niet onmiddellijk wordt gemeld is niet dienstig om de beslissing te schragen. Dit gebruik (het niet zeggen van droevige zaken) als bevreemden vinden getuigd van de interviewer uitgaat van de zaken die gangbaar zijn in zijn leefwereld doch daarom niet in de leefwereld van verzoeker. De interviewer dient zich in te leven in de gebruiken die gangbaar zijn in de leefwereld van verzoeker en deze kunnen verschillen.

5. De moord op vader

Het CGVS stelt dat verzoeker tijdens het eerste verhoor verklaarde dat zijn dode lichaam werd teruggevonden in het dorp KAKRAK en tijdens het tweede interview zou verzoeker gezegd hebben dat zijn lichaam gevonden werd in het Khairabad.

Verzoeker verwijst naar pg 4 interview. Verzoeker heeft dit niet gezegd. Verzoeker heeft het volgende gezegd: Ze hebben hem in Kakrak doodgeschoten, daar hebben ze ook aan de ouderen gevraagd voor ze gingen doden waar zijn zoon was. In khairabad gaven ze zijn lijk aan de ouderen.

Dus verzoeker heeft gesteld dat hij vermoord werd in Kakrak en dat zij lijk werd vrijgegeven in Khairabad. Dus niet dat hij vermoord werd in Khairabad.

Dit motief kan aldus ook niet weerhouden worden om de beslissing te schragen.

6. Een dreigbrief bij DVZ en twee dreigbrieven op CGVS en ontvoering van vader

Het CGVS neemt het hem kwalijk dat hij tijdens zijn interview op DVZ slechts zou gesproken hebben van 1 dreigbrief terwijl hij op het CGVS stelt dat er twee waren.

Verzoeker verwijst naar het toch wel heel kort interview op DVZ op 30 jan 2016. Uit vraag 3.5 van de vragenlijst bij DVZ blijkt dat er welgeteld 5 vragen werden gesteld. Op twee vragen werd ja en neen geantwoord. Verzoeker telt de woorden dat hij tijdens dit interview heeft verteld: het zijn er welgeteld 33 woorden. Hieruit blijkt dat verzoeker slechts 33 woorden heeft verteld tijdens dit interview.

Het interview bij DVZ is toch wel heel kort. Bovendien stelt verzoeker hebben ze 3 personen verhoord binnen anderhalf uur. Bij binnenkomst werd onmiddellijk gezegd tegen verzoeker, wij stellen vragen en U antwoord heel kort en enkel op de vraag mocht er geantwoord worden. Er werd hem gezegd op een later tijdstip kunt U uw volledig verhaal doen.

Het is een vaak gesteld probleem. Het kort interview bij DVZ laat vaak de wensen over. Bij DVZ neemt men hun tijd niet. Het is dan ook niet correct om naar dit interview te verwijzen indien het hem niet toegelaten is om iets te vertellen dat geen antwoord is om een directe vraag.

Bovendien blijkt het overduidelijk dat het in casu gaat over twee dreigbrieven.

Het zelfde geldt voor de ontvoering van zijn vader. Verzoeker kreeg de tijd niet om hierover iets te vertellen. Mocht hij over zijn vader beginnen zou hij gestopt worden omdat het over hem moet gaan en niet over zijn vader.

De beslissing schragen met een verwijzen naar het interview bij DVZ waar verzoeker welgeteld 33 woorden heeft verteld is geen deugdelijk motief.

7 Desertie

Het CGVS stelt dat de Afghaanse overheid zich niet bezig houdt met het vervolgen van deserteurs (althans volgens hun eigen informatie).

Verzoeker heeft bij het begin van zijn werkzaamheden bij de politie een document ondertekend dat indien hij niet meer zou komen werken hij een geldboete zou krijgen en dat hij gearresteerd zou worden.

Verzoeker zal in de loop van de procedure het blanco document voorleggen dit moet worden ondertekend door iedereen die begint te werken en waarop duidelijk staat indien er gestopt wordt met werken de persoon naar de gevangenis moet.

Het is niet omdat er geen vervolgingen op het moment van de informatie van het CGVS zijn dat er helemaal nooit niemand zou worden vervolgd.

Bovendien kent verzoek wel degelijk een persoon die werd vervolgd door de Afghaanse overheid omdat hij zijn werk had stil gelegd.

Verzoeker verklaart dan ook maar wat hij zelf heeft gelezen om het document dat hij heeft ondertekend.

Wat hij verteld is niet onwaar. Dit staat effectief zou op het formulier die hij heeft ondertekend.

Ook dit is geen afdoende argument om de beslissing te schragen.

8. Lage profiel van verzoeker

Het is correct dat verzoekers zijn profiel als politeman tot de laagste rang behoort. Doch de Taliban trekt zich van rangen allemaal niks aan.

De Taliban ziet dat hij voor de politie werkt, de politie beschikt over wapens dus kan hij aan wapens geraken voor de Taliban. De Taliban eist en hij dient aan hun eis te voldoen. Of hij nu aan wapens kan geraken of niet is niet het probleem van de Taliban. Zoals als gezegd politie mannen dragen wapens dus heeft hij er toegang toe en kan hij aldus wapens stelen en geven aan de Taliban.

Ook dit argument is onvoldoende om de beslissing te schragen.

9. Besluit

Verzoeker weerlegt een voor een de motieven van het CGVS. De motieven worden niet vergoeilijkt. Bovendien is gebleken dat bepaalde zaken volgens het CGVS onlogisch zijn omdat ze zich niet inleven in de leefwereld en de gebruiken in het land van verzoeker.

Verzoeker toont aan dat de motieven onvoldoende zijn om de beslissing te schragen om hem het statuut van vluchteling te ontzeggen.

Verzoeker maakt aldus wel degelijk aannemelijk dat hij een vrees heeft voor de Taliban en voor de Afghaanse overheid.

Bovendien heeft verzoeker vele documenten voorgelegd. Dit afdoen dat al deze documenten op zich geen enkele bewijswaarde hebben is een brug te ver. Het CGVS bewijst gewoonweg niet dat de documenten vervalst zouden zijn zodat dit een blote bewering is.

De documenten ondersteunen wel degelijk het verhaal van verzoeker. (zie infra).

B: Elementen voor het verkrijgen van het vluchtelingenstatuut

a) toepassing artikel 48/7 Vw

Verzoeker stelt dat het CGVS spijkers op laag water zoekt. Het CGVS zoekt met een vergrootglas naar eventuele tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker. Ze stelt dat zaken onlogisch zouden zijn omdat het CGVS zich niet inleeft in de gebruiken die gangbaar zijn in het land van herkomst van verzoeker.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/7 Vw dat stelt: Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Dit artikel stelt dat verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan die een duidelijk aanwijzing is dat de vervolging gegrond is.

Verzoeker wenst toch te verwijzen naar de ontvoering van zijn vader. Zijn vader is vrijgelaten na bemiddeling van de ouderen in het dorp. Hij werd vrijgelaten onder voorwaarden. Een voorwaarde was dat verzoeker zou stoppen met zijn werkzaamheden, een tweede voorwaarde was dat hij wapens zou ter beschikking stellen aan de Taliban.

Nu verzoeker aangetoond heeft dat de motieven waarom het CGVS zich steunt op het relaas van verzoeker onlogische vindt, komt het relaas van verzoeker wel degelijk logisch over.

Verzoekers zijn vader is ontvoerd en daarna vermoord. Is er dan geen bedreiging voor verzoeker indien de Taliban er niet voor terug deinst om aan familie bestraffing te doen?

Verzoeker leeft verder met het feit dat hij eigenlijk verantwoordelijk is voor de dood van zijn vader omdat hij dit heeft toegegeven aan de tweede voorwaarden om wapens te leveren aan de Taliban. Verzoeker zal de rest van zijn leven gebukt gaan dat hij de verantwoordelijkheid draagt voor de dood van zijn vader. Zijn vader heeft zijn leven gegeven voor zijn zoon.

Dit kan bezwaarlijk niet weerhouden worden als ernstige schade.

Verzoeker stelt aldus vast dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met dit fenomeen. Verzoeker heeft aangetoond dat de motieven niet dienstig genoeg zijn om aan verzoeker het vluchtelingenstatuut te ontzeggen.

Derhalve kan verzoeker zich beroepen op artikel 48/7 Vw teneinde het statuut van vluchteling te ontvangen.

b) Toepassing artikel 48/5 par. 3 en artikel 27 KB CGVS

Deze twee artikelen stellen impliciet dat het CGVS zich moet inleven in de leefwereld van verzoeker.

Verzoeker heeft aangetoond dat de vaak, voor het CGVS, bevreemdende zaken niet zo bevreemdend zijn als ze lijken. Zoals het feit dat de volwassen schoonbroer niet wenst te verhalen van de dood van verzoekers vader. Het is een algemeen gebruik in bijna heel Azië dat er over dergelijke zaken niet gesproken wordt met diaspora die zich in het buitenland bevindt.

Dit is logisch wat ze willen verzoeker niet droevig maken. Als verzoeker droevig wordt, kan hij gaan treuren waardoor hij depressief wordt. Dan zal hij het moeilijk hebben om eventueel te werken en om geld op te sturen. Bovendien duurt het nog jaren alvorens verzoeker terug zou kunnen reizen naar zijn thuisland. De Taliban is bij lange nog niet verdreven in zijn land. De Taliban zal nooit verdreven worden.

Verzoeker stelt dan ook vast dat het CGVS geen toepassing heeft gemaakt van artikel 48/5 par. 3 in fine en artikel 27 KB CGVS rekening houden met de plaatselijke gebruiken in het land van de verzoeker.

c) verzoeker vreest

Nu de motieven waarop het CGVS weerlegd zijn, kan niet anders besloten worden dan dat verzoeker vreest.

Indien hij terugkeert heeft hij twee problemen.

Ten eerste zijn verzoeker vingerafdrukken genomen bij een tewerkstelling bij de politie. Als hij opnieuw aankomt in Kabul worden zijn vingerafdrukken opnieuw genomen en zullen de autoriteiten onmiddellijk vaststellen dat verzoeker zijn werkpost heeft verlaten.

Verzoeker heeft een document ondertekend waarop vermeld stond indien hij zijn post verlaat hij gestraft kan worden met een geldboete en een gevangenisstraf.

Het argument van het CGVS dat de internationale bescherming niet dient om strafrechtelijke veroordelingen te ontlopen is terecht maar in de situatie van verzoeker dient toch besloten te worden dat verzoeker indien hij ging blijven werken sowieso vermoord zou zijn geweest door de Taliban.

Dus volledig terecht vreest verzoeker voor twee problemen.

Het volledig probleem van verzoeker is begonnen die hij een vrachtwagen controleerde waarop jongens uit zijn dorp in zaten. Een van de jongeren behoort ofwel bij de Taliban of een van de jongeren heeft het verteld tegen iemand die bij de Taliban behoort dat verzoeker werkt voor de vijand.

De vrees is wel degelijk gegrond omdat het aannemelijk is dat de Taliban personen vermoord die mee werken met de autoriteiten (die in het zadel worden gehouden door de Westerse imperialisten) die de Taliban willen verslaan.

Het algemeen geweten dat de Taliban iedereen vermoord die meewerkt met de vijand.

Verzoeker toont aan dat zijn relaas aannemelijk is en niet in strijd is met de algemene gegevens waar over het CGVS beschikt temeer omdat verzoeker alle motieven een voor een heeft kunnen weerleggen met een rationele uitleg die meer is dan het enkel en alleen vergoelijken van zogenaamde onlogische zaken.

Er staat aldus niks in de weg om aan verzoeker het statuut van vluchteling toe te kennen.

De beslissing kan worden vernietigd wegens schending van een substantiële vormvereiste (schending materiële motiveringsplicht - nu duidelijk is dat de motieven op pg 3 van de beslissing niet weerhouden kunnen worden). De motieven die de beslissing schragen zijn in het feitelijk bestaan niet naar behoren bewezen. Dit houdt een schending in van het motiveringsbeginsel wat eveneens een substantiële vormvereiste is.

Daarenboven heeft verzoeker aangetoond dat artikel 27 a) en c) in samenhang met artikel 48/5 par. 3 Vw niet op een voldoende wijze werd gerespecteerd waardoor het CGVS tot een onredelijke beslissing is gekomen.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij in de voorwaarden bevindt van artikel 48/3Vw.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij toepassing kan krijgen van artikel 48/7 Vw.

Verzoeker verzoekt aldus in hoofdorde de beslissing te vernietigen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen.

C: Subsidiaire bescherming

Verzoeker heeft toch wel wat problemen met de selectieve lezing van het UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan die werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Uit de verschillende publicatie die zijn verschenen over de veiligheidssituatie in Afghanistan blijkt dat de situatie na de terug trekking van de Amerikaanse troepen erslechter aan toe is dan ooit te voren.

De grote baan van Kabul naar Jallallabad wordt als veilig omschreven door het CGVS. De grote probleem vormen de verkeersongevallen door roekeloos rijgedrag.

Het CGVS vergeet echter wel dat er vele roversbendes actief zijn langs deze weg. Een protectie zoals beschreven in artikel 48/5 par. 2 Vw is een fictie. Er is in Afghanistan indien verzoeker het slachtoffer werd van een beroving geen doeltreffend juridisch systeem van vervolging, opsporing en bestraffing.

Kijk naar de moord op zijn vader. Nergens kan de familie naar toe om de moord van hun vader aan te geven aan het gerecht en politiediensten die dan een onderzoek zullen doen naar de moord. Geen enkele politiemann zal zich daarmee bezig houden omdat hij dan zijn eigen leven in de weegschaal zal gooien indien hij een grondig onderzoekt opent naar de moord.

Het CGVS stelt op de laatste pagina dat ondanks verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar en personen uit Nangarhar normalerwijze in aanmerking komen tot het verkrijgen van minstens subsidiaire bescherming die niet geldt voor verzoeker.

Volgens het CGVS is verzoeker een jonge en gezonde man, spreekt twee talen, kan zijn plan trekken, ... en zich kan vestigen in de 'veilige' stad Jallallabad.

Inderdaad verzoeker is aldaar pas veilig indien hij een kamertje huurt en nooit meer buiten komt. Doch dit is geen menswaardig leven.

Het feit is dat de Taliban hem zelf vinden. Het was zelf mogelijk voor de Taliban om het terug te vinden in de miljoenen stad Kabul. Ook daar trof de Taliban hem aan. Als de Taliban verzoeker kunnen traceren in Kabul kunnen ze het zeker in het kleinere Jallallabad.

Kunnen de Belgische autoriteiten zekerheid bieden dat verzoeker niks zal overkomen indien hij zich vestigt in Jallallabad. Willen de Belgische autoriteiten deze verantwoordelijkheid nemen?

Bovendien ligt verzoekers zijn dorp Sultanpoor slechts 15tal kilometers verwijderd van Jallallabad. Als een persoon verzoeker ooit ziet in de stad en deze persoon verteld verder dat hij verzoeker heeft gezien dan komt tot zonder twijfel ter ore van de Taliban die hem zullen vermoorden omdat hij zijn belofte, beter voorwaarde, heeft geschonden om wapens te leveren en zich bij hen aan te sluiten om te gaan moorden.

Dus verzoeker is als jonge, sterke man niet veilig in Jallalabad. Op politiebescherming zoals beschreven in artikel 48/5 par. 2 dient hij niet te rekenen.

Bovendien in welke omstandigheden zal verzoeker moeten leven. Vanwaar zal hij geld halen om iets te huren. Het CGVS stelt zelf in haar beslissing op pagina 5 dat de stad aangegroeid is met vele IDP's die het platte land ontvluchten. Het gevolg van deze toestroom van personen naar de stad heeft als gevolg dat de huurprijzen enorm zijn.

Of verlangt met dat verzoeker een hutje bouwt in de bindonvilles van de stad? Dit kan men niet verwachten om een persoon terug te sturen naar een dergelijke onmenswaardige toestand.

Het CGVS stelt dat hij een rijke schoonbroer heeft. Ja zijn schoonbroer is rijk maar dit is zijn schoonbroer. Hij heeft zijn eigen leven met verzoekers zus en zijn kinderen. Verzoeker kan misschien tijdelijk wat leven op de kosten van schoonbroer maar lang zal dat allemaal niet duren. Bovendien wordt verzoeker gezocht door de Taliban en indien schoonbroer verzoeker zou helpen brengt hij, zoals hoger gezegd, zijn eigen familie in gevaar.

Verzoeker heeft aldus aangetoond dat de motieven die aan de grondslag liggen om de subsidiaire bescherming voor verzoeker te ontzeggen geen deugdelijke motieven zijn die de weigering voor subsidiaire bescherming kunnen schragen.

De motieven zijn blote beweringen van het CGVS. Het CGVS kan niet met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zeggen dat het leven van verzoeker ook in Jallalabad niet in gevaar is. Het CGVS geeft in haar beslissing helemaal geen zekerheid.

Stellen dat het relaas van verzoeker onlogisch is, is onvoldoende omdat verzoeker duidelijk heeft aangegeven dat de motieven die de beslissing schragen niet deugdelijk zijn.

Als laatste punt wenst verzoeker te verwijzen naar vele dorpsgenoten afkomstig uit Sultanpoor die wel degelijks subsidiaire bescherming ontvangen.

Verzoeker voelt zich geïsoleerd omdat personen uit de zelfde streek, zelfde geboortedorp wel de subsidiaire bescherming ontvangen en hij niet. Dit enkel omdat hij een gezonde, sterke, gestudeerde man is.

Hieruit volgt dat het feitelijk bestaan van de veiligheid in het district van verzoeker niet naar behoren bewezen is en dit door een enkele lezing van het COI report die werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De beslissing om aan verzoeker geen subsidiaire bescherming toe te kennen dient aldus te worden vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht.

Aan verzoeker kan aldus ondergeschikt subsidiaire bescherming worden toegekend."

2.1.2. In een aanvullende nota van 25 maart 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van december 2017 (stuk 2);
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation Update" van mei 2018 (stuk 3);
- EASO-rapport "Country Guidance Afghanistan" van juni 2018 (stuk 4);
- COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad" van Cedoca van 25 februari 2019 (stuk 5).

2.1.3. In een aanvullende nota van 2 april 2019 legt verzoeker een uittreksel neer van het militair strafwetboek over desertie.

2.1.4. In een aanvullende nota van 3 april 2019 voegt de commissaris-generaal COI Focus "Afghanistan De Afgaanse nationale politie" van Cedoca van 8 augustus 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker stelt afkomstig te zijn van het dorp Sultanpur, in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar.

Uit het dossier kan geen informatie worden gehaald waarop de bestreden beslissing zich kan steunen om met zekerheid te bepalen waar in het district Surkhrod verzoekers dorp precies is gelegen. De Raad kan niet vaststellen of verzoeker zijn dorp al dan niet is gelegen in het grootstedelijk gebied Jalalabad. Volgens de bestreden beslissing is dit van wezenlijk belang omdat het grootstedelijk gebied Jalalabad zich uitstrekt in het district Surkhrod.

Op basis van de neergelegde landeninformatie verschilt de (veiligheids-)situatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad weldegelijk wezenlijk van de (veiligheids-)situatie in de overige, op het platteland gelegen delen van de rond Jalalabad gelegen districten van de provincie Nangarhar, waaronder Surkhrod.

Gezien de Raad inzake de hoger aangehaalde elementen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 januari 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP